

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΜΠΟΥΚΑΛΑΣ

Αλλά μάλλον θόρυβος γίνεται

Πολιτική είναι η λειτουργία των Ανεξάρτητων Αρχών. Δεν είναι επιστημονικοί σύλλογοι ή φιλοτελιστικοί όμιλοι. Με τις αποφάσεις τους και τη γενικότερη στάση τους παρεμβαίνουν καθοριστικά στην κοινωνικοπολιτική καθημερινότητα, με το εγγενές, πάντως, μειονέκτημα ότι συγκροτούνται από διορισμένα μέλη, κομματικώς προτεινόμενα, και όχι από εκλεγμένα. Με αυξομειούμενες τις αρμοδιότητές του, ανάλογα με τις διαθέσεις των εκάστοτε κυβερνώντων, το Εθνικό Συμβούλιο Ραδιοτηλεόρασης λειτουργεί επί 27 χρόνια, από τον Νοέμβριο του 1989. Είναι, δηλαδή, συνομήλικο της πανθομολογούμενης πλέον απαράδεκτης κατάστασης στο ραδιοτηλεοπτικό τοπίο, την οποία το ίδιο το Συμβούλιο της Επικρατείας είχε μεμφθεί το 2010 ως «μη συνάδουσα με τις αρχές μιας ευνομούμενης Πολιτείας», προσθέτοντας ότι «ζημιώνει το δημόσιο συμφέρον». Και το ζημιώνει όχι μόνον οικονομικά, λογιστικά, αλλά πρωτίστως ηθικά, αξιακά, εάν εξακολουθούμε να ενδιαφερόμαστε για τις άυλες αξίες που συνδημιουργούν το πνεύμα κάθε εποχής. Αν εξαιρέ-

σουμε όσους ασχολούνται επαγγελματικά με το ρεπορτάζ των ΜΜΕ, δεν πρέπει να είναι πολλοί όσοι μπορούν να απαντήσουν αμέσως, δίχως να καταφύγουν στο Διαδίκτυο, ποιος ήταν ο πρώτος πρόεδρος του ΕΣΡ (ο καθηγητής του Διοικητικού Δικαίου Πρόδρομος Δαγτόγλου) ή ο τελευταίος (ο πρώην αντιπρόεδρος του Αρείου Πάγου Ιωάννης Λασκαρίδης, που διοικούσε μέχρι πριν από 13 μήνες, αφού έκτοτε το Συμβούλιο δεν υπάρχει). Δεν είναι οπωσδήποτε κακό αυτό το κενό μνήμης. Αν οι επικεφαλής κάποιων θεσμικών οργάνων δεν πολιτεύονται με την έννοια του «κομματίζομαι» και δεν φιλοδοξούν να επενδύσουν στη δοτή εξουσία τους για να σταδιοδρομήσουν στον χώρο της πολιτικής, επιλέγοντας να προσπαθήσουν να κάνουν απλώς τη δουλειά που τους ανατέθηκε, εύλογο είναι να μην αφήνουν βαθιά αποτυπώματα στο συλλογικό μνημονικό. Η «αναγνωρισιμότητα» δεν κερδίζεται με μη θορυβώδη βίο.

Ο κ. Βύρων Πολύδωρας δεν αντιμετωπίζει πρόβλημα μη αναγνωρισιμότητας, παρότι επίσης

ελάχιστοι θα θυμούνται τον τίτλο του πιθανόν μονοπρόσωπου κόμματος που ίδρυσε τον Φεβρουάριο (για την ιστορία, «Ένωση για την Πατρίδα και τον Λαό»). Στην περίπτωση του η αποτυχία στα διάφορα αξιώματα που ανέλαβε υπήρξε θορυβωδέστατη. Οι πολλές παταγώδεις δηλώσεις του είναι οι ψηφίδες μιας εικόνας όχι λογιουσύνης, όπως θα 'θελε ο ίδιος, αλλά ακροδεξιουσύνης. Ακριβώς λόγω των γνωρισμάτων του αυτών, η επιλογή του από την κυβέρνηση για την προεδρία του ΕΣΡ, επιλογή ενός κομματάρχη, δεν διεμβόλισε τη Ν.Δ., όπως υπέθεταν οι εμπνευστές της, αλλά έθιξε, ευλόγως, τον ίδιο τον ΣΥΡΙΖΑ. Κι αυτό άσχετα με το ότι ακόμα κι αν είχε προταθεί από τον πρόεδρο της Βουλής για το εν λόγω αξίωμα η ίδια η κ. Μπακογιάννη, λ.χ., και πάλι η νεοδημοκρατική άρνηση θα ήταν αταλάντευτη. Αν οι πρόωρες εκλογές του Γενάρη του 2015 έγιναν με εμβρουσικό την Προεδρία της Δημοκρατίας, τώρα απαιτούνται με εμβρουσικό την προεδρία του ΕΣΡ. Εκπτώσεις;

ΑΥΓΗ

Με τον «αέρα» της εξουσίας

Μόνο ως πολιτικό Βατερλώ θα μπορούσε να χαρακτηρίσει κανείς την κατάθεση του γενικού διευθυντή της Ν.Δ. Θανάση Σκορδά στην εξεταστική επιτροπή της Βουλής για τα θαλασσοδάνεια των κομμάτων και των ΜΜΕ.

Δεν ήταν μόνο το γεγονός ότι αποκάλυψε πως η Ν.Δ. έχει στην κατοχή της, ως μη όφειλε, σύμφωνα με όλες τις ενδείξεις, και διακινεί έγγραφα από εισαγγελική έρευνα. Ούτε επίσης η επισήμανση ότι θα μπορούσε να καλύψει τα χρέη της με διάφορα «επιχειρηματικά πρότζεκτ», όπως γραφεία ταξιδίων και αναμνηστικά μπρελόκ.

Ήταν η απροκάλυπτη παραδοχή ότι η Ν.Δ., για να πάρει το 2011 νέα δάνεια και να φουσκώσει τα χρέη της στο δυσθεώρητο ύψος των 210 εκατομμυρίων ευρώ, έδωσε σε τρεις τράπεζες, στην ουσία, «αέρα», αφού έβαλε ως «εγγύηση» την εκλογική αποζημίωση που... θα έπαιρνε το 2018 - 2019 σε τρεις τράπεζες, ενώ ήδη είχε υπογράψει στην Αγροτική Τράπεζα ότι δεν θα το έπραττε.

Όλοι γνωρίζαμε μέχρι τώρα ότι η Ν.Δ. είναι ένα χρεοκοπημένο κόμμα, αφού για αποπληρώσει τα χρέη της θα χρειαστούν από 138 έως 241 χρόνια. Εντυπωσιάζει, όμως, η ωμή παραδοχή του τρόπου που πήρε τα δάνεια αυτά, αλλά και το γεγονός ότι, την ώρα που ήταν στην κυβέρνηση και έπαιρνε μια σειρά από τα πιο σκληρά μέτρα λιτότητας, πρωταγωνιστούσε κρυφά στο κίνημα «Δεν πληρώνω», αφού σταματούσε να αποπληρώνει τα χρέη της προς τις τράπεζες. Αποτέλεσμα, να κοκκινίσουν και να καταγγεληθούν πρόσφατα από τις διοικήσεις των τραπεζών.

Όλα αυτά μπορεί και να μην γίνονταν γνωστά σε όλες τις λεπτομέρειες, πολλά στοιχεία μπορεί να είχαν κουκουλωθεί αν δεν συνεχιζόταν με επιμονή της σημερινής κοινοβουλευτικής πλειοψηφίας η διαδικασία της εξεταστικής επιτροπής των θαλασσοδανείων.

Σε όλη την πολύμηνη διαδικασία της επιτροπής είδαμε πως οι άλλοτε κραταιοί καναλάρχες φούσκωναν τη δύναμή τους με το δημόσιο χρήμα και με τις πλούσιες ροές πόρων από τις τράπεζες που τώρα βαρύνουν τον μέσο πολίτη. Αποκαλύφθηκαν τα κόμματα που στήριξαν τη διαπλοκή και πως το τρίγωνο της διαπλοκής τα στήριξε.

Είναι όλοι αυτοί που κουνούσαν το δάκτυλο στον πολίτη μέσα από ευφάνταστα ευφυολογήματα του τύπου «όλοι μαζί τα φάγαμε», αλλά, όπως αποδείχθηκε στο τέλος, «όλοι μαζί τα φάγανε και στείλανε τον λογαριασμό στο τέλος στην κοινωνία».

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ ΤΑΣΟΣ ΠΑΠΠΑΣ

Αναμονή ή εκτροπή; Ίδου το δίλημμα

Γιατί δεν θέλει η Νέα Δημοκρατία να αλλάξει το ραδιοτηλεοπτικό τοπίο; Μια πρόχειρη απάντηση είναι ότι ξοφλάει γραμμάτια.

Εχει βρόμικο παρελθόν στο θέμα αυτό, είναι ενδεχομένως ευάλωτη σε πιέσεις λόγω δούνα και λαβείν με τη διαπλοκή και φυσικά προτιμά να πάμε σε εκλογές έχοντας μαζί της και τα οχτώ κανάλια που υπάρχουν σήμερα. Εκτιμά ότι μια επικοινωνιακή καταιγίδα εναντίον του ΣΥΡΙΖΑ θα την βοηθήσει.

Υπεραισιόδοξη πρόβλεψη αν κρίνουμε από τα αποτελέσματα που είχε στην προηγούμενη φάση η επιθετικότητα των καναλιών κατά του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά ας είναι.

Κατά τη γνώμη μου η Ν.Δ. δεν επιθυμεί να λειτουργήσει θεσμικά ούτε για τα στοιχειώδη, γιατί θεωρεί πως μια τέτοια στάση θα δώσει παράταση ζωής σε μια κυβέρνηση, η οποία κατά την ανάλυσή της συνιστά κίνδυνο για: τη δημοκρατία, το πολιτικό σύστημα, τη Δικαιοσύνη, την οικονομία, τις εξωτερικές σχέσεις, τη θρησκεία, την παιδεία, τον πολιτισμό, την ενημέρωση, τον θεσμό της οικογένειας, την υγιεινή διατροφή, το ποδόσφαιρο, τις καταναλωτικές συνήθειες των Ελλήνων, τις ερωτικές προτιμήσεις των πολιτών, τη νυχτερινή διασκέδαση και πάει λέγοντας. Ένα κόμμα σοβαρό και υπεύθυνο, ένα κόμμα που ο στόχος του είναι να ενώσει όλους τους Έλληνες και να απαλλάξει τη χώρα από τους βάρβαρους εισβολείς, δεν μπορεί να συμφιλιωθεί με μια ανώμαλη κατάσταση. Γι' αυτό και ζητάει εκλογές ώστε να επιστρέψουμε στην ομαλότητα, όπως το ίδιο την αντιλαμβάνεται. Γι' αυτό και εξεγείρεται κάθε φορά που κάποια στελέχη του δεν ακολουθούν με συνέπεια τον πολωτικό βηματισμό του αρχηγού.

Θύμωσε η ηγεσία της επειδή ο Αγοραστός και ο Μίχαλος συμμετέχουν στην επιτροπή για την αναθεώρηση του Συντάγματος. Ενοχλήθηκαν οι συνεργάτες του Κ. Μητσοτάκη γιατί η περιφερειάρχισσα ΒΑ Αιγαίου κ. Καλογήρου είπε καλά λόγια για την προσπάθεια της κυβέρνησης στο προσφυγικό. Χαλάνε το αφήγημα. Το πρόβλημά της είναι ότι δεν μπορεί να επιβάλει εκλογές.

Να φύγει ο Τσίπρας αυτοβούλως δεν το βλέπω. Να κλονιστεί η κοινοβουλευτική πλειοψηφία δεν το θεωρώ πιθανό. Να οργανωθεί από τη Δεξιά λαϊκό κίνημα ανατροπής, με ή χωρίς καταρόλες, ακούγεται σαν ανέκδοτο. Τι μένει λοιπόν; Είτε αναμονή είτε εκτροπή.

Η αναμονή όμως μπορεί να προκαλέσει απογοήτευση στο ακροατήριο των φανατικών και να έχουμε φυλλορρόφημα προς γειτονικά σχήματα π.χ. Χρυσή Αυγή.

Για την εκτροπή υπάρχει τρόπος: να παραιτηθούν όλοι οι βουλευτές της και οι επιλαχόντες και έτσι να πάμε υποχρεωτικά σε εκλογές.

Ναι, αλλά θα πρόκειται για «πραξικόπημα». Ε, και; Τι είναι ένα αναίμακτο «πραξικόπημα» μπροστά στη σωτηρία της πατρίδας...